

Không cần một lời tỏ tình

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi...)

Có những lúc mình nên học cách từ bỏ một số thứ để níu giữ một số thứ khác, quan trọng hơn và có thể khiến mình ấm áp hơn.

Cách đây 3 năm, tôi gặp Hoàng, vào một buổi chiều mưa tầm tã lạnh buốt, trong lớp học thêm Toán. Cậu ấy cao, hơi gầy, da ngăm, nhìn qua thì chẳng có vẻ gì đặc biệt, nhưng tôi thích đôi mắt ẩn sau cặp kính cận của cậu ấy: dù cậu ấy làm gì, cười đùa, nói chuyện hay chú ý làm bài tập, đôi mắt ấy vẫn luôn có một vẻ suy tư kỳ lạ, cứ như cậu ấy sinh ra là để trầm ngâm vậy. Chúng tôi chẳng có mối dây liên hệ nào, trừ việc cậu ấy ngồi song song tôi, tức là chúng tôi đều ngồi ghế ngoài của hai dãy cạnh nhau, giữa chúng tôi luôn tồn tại một khoảng hở xi-măng lạnh ngắt.

Đáng lẽ ra chúng tôi sẽ là người dưng, không hề quen biết nhau, chỉ đơn giản là hai thực thể tách rời cùng lắng nghe chung một bài giảng; nếu như ngày mưa hôm đó, cậu ấy không đột nhiên quay sang mượn tôi cây thước rồi cuối giờ (vô tình?) quên luôn việc trả. Ngày tiếp theo, vẫn không nói một lời nào (ngoại trừ việc mượn thước) nhưng một cây thước nữa lại ra đi. Nhiều ngày sau đó, thứ duy nhất liên kết chúng tôi vẫn là những cây thước kẻ. Rồi ngày sau đó nữa, khi tôi đã nghĩ về cậu ấy khá nhiều cùng sở thích mượn thước kỳ quặc, thì cậu ấy trực tiếp mở lời hỏi số điện thoại của tôi; và trong lúc trống ngực còn đang đập thình thịch chưa biết làm thế nào thì...điên mất, hết giờ, thầy cho lớp nghỉ. Giữa dòng người đông đúc xô đẩy nhau ra về, khoảng cách giữa chúng tôi vụt trở nên xa cách lạ kỳ, và khi ngoái đầu nhìn về phía cậu ấy, đôi mắt suy tư luôn đầy rẫy tâm sự sau cặp kính kia làm tôi muốn khóc. Cứ thế, chúng tôi bị đẩy ra thật xa, thật xa nhau.

Và bây giờ, tôi đang đứng ở hiện tại - sau 3 năm kể từ ngày tôi gặp Hoàng. Cái tình cảm không đầu không cuối ấy, tôi không biết phải gọi tên là gì nhưng sự thật ánh mắt phức tạp của cậu ấy luôn ám ảnh trong tâm trí tôi, cả trong mơ còn thức. Mở ngoặc một chút về chuyện của quá khứ, sau ngày

hôm ấy, vì một số lý do, tôi nghỉ học thêm ở chỗ đó và tôi không gặp lại Hoàng thêm bất kỳ lần nào nữa. Kể từ đó, trong suốt 3 năm qua, tôi vẫn luôn chờ đợi, vẫn luôn hy vọng, mặc dù tôi chẳng biết mình đang hy vọng cái gì và chờ đợi để làm chi, mọi thứ quá mơ hồ, mơ hồ như tình cảm tôi dành cho cậu ấy vậy. Có thể tôi đã trót thích cậu ấy, hoặc thậm chí là thương, là yêu; chỉ là tôi không hiểu tại sao tình cảm học trò trong vắt ngày đó lại làm tôi suy nghĩ nhiều như vậy. 3 năm cho một thứ tình cảm hoang mang, thật sự là quá dài và có lẽ đã đến lúc cần được chấm dứt. Tôi sẽ không nhớ về cậu ấy, không hy vọng về một ngày chúng tôi tìm thấy nhau nữa...

“Này, ra đây đi, tụi tớ đang ngồi chỗ cũ, thằng Duy có chuyện muốn nói” - giọng cái Linh lanh lảnh phía đầu dãy bên kia.

“Tớ đang bận, ok? Bye nhé!” - tôi cúp máy, để tâm hồn lắng xuống.

...Kết thúc tại đây thôi. Tôi mở quyển nhật kí viết vài dòng. Mình sẽ mỉm cười buông tay, mỉm cười nhìn những ký ức rơi xuống, không phải là mình không đau, chỉ là...thậm chí mình còn không cảm nhận được nỗi đau này....

Là tôi đang tự lừa dối mình đấy thôi, vì chẳng dễ dàng gì để tôi quên được.

- Hả? - Dường như cùng lúc sau câu nói của Duy, tiếng hét chói tai kia vang dội khắp lớp mà chủ nhân không ai khác....là tôi.

- Trời ơi!- cái Linh luống cuống bịt chặt lấy miệng tôi - cậu im lặng chút đi, nó thích ai là chuyện của nó, không nên kích động một cách thừa thãi như thế.

- Tại sao lại thừa thãi? - tôi dùng hết sức hất mạnh bàn tay nó ra, đứng bật dậy một cách giận dữ (quái quỷ thật, tôi cũng chẳng biết sao mình lại vô duyên thế!)- ...là nhỏ Quỳnh điệu chảy nước đó sao, chết tiệt, lúc trước cậu bảo là không thích kia mà-ánh mắt tia lửa của tôi xoáy mạnh vào đôi mắt ngạc nhiên của Duy-tại sao không ai khác là lại là nó?.

Sau chút nghếch ra, Duy cười gượng:

- O, tớ...tớ không biết là...

- Là tại sao cậu giận dữ như thế-Linh lạnh nhạt cướp lời.

- Tớ...- tôi thờ dãi bỏ dở câu nói rồi quay đi, không phải tôi kiêu lời đâu nhé, chỉ là tôi cũng không biết tại sao.

Tôi không phải là mẹ của Duy (tất nhiên), tôi chỉ là con bạn thân thiết từ hồi còn để chỏm của nó, vì thế tôi biết mình không có quyền ngăn cấm nó hẹn hò với ai, nhưng tại sao tôi vẫn cứ bức mình? Thề rằng cái khoảnh khắc mà Duy tuyên bố đã có bạn gái đấy, tôi cảm thấy đất trời như sụp đổ, đầu óc mụ mị và thế giới xung quanh mang đậm một màu ảm đạm đen sì. Việc thăng bạn thân có bạn gái tác động đến tôi mạnh mẽ như thế sao? Sẽ không còn những buổi sáng ngồi sau xe cậu ấy đến trường, những buổi chiều thong dong lượn lờ khắp các con phố, những buổi tối rảnh rỗi la cà ở chợ đêm....? Duy của tôi không còn là của tôi nữa, và cậu ấy sẽ lấp đầy những khoảng thời gian rảnh với một người con gái-không phải là tôi? Là lòng ích kỷ của bản thân hay là sự ghen tuông vô cớ của đứa con gái 18 nắng mưa thất thường? Tôi không biết, tôi chỉ cảm thấy rằng cuộc sống vốn bình lặng của tôi sẽ bị xáo trộn lung tung lên và mọi thứ sẽ trở nên thật kinh khủng. Thế đấy, bằng chứng đầu tiên là lòng tôi bỗng dưng nặng trĩu, cổ họng nghẹn đắng và đất trời trở nên thật mờ ảo, tôi muốn khóc....thật sự muốn khóc.

Cậu biết không Hoàng, tình cảm là một cái bẫy đáng ghét.

Đã 5 ngày, Linh không nói chuyện với tôi, Duy cũng chẳng sang huyết tôi đi học mỗi ngày. Mọi thứ bỗng chốc trở nên thật rắc rối. Tôi khó chịu, tôi bức bối, đầu óc tôi cứ như một quả bom sẵn sàng nổ bất cứ lúc nào khi có xúc tác. Quái quỷ thật, không thể để mọi chuyện bình thường được sao, việc gì lại phải thay đổi.

- Này, đi đứng kiểu gì vậy, bộ mắt để ở sau gáy rồi sao?- tôi giận giữ trừng mắt nhìn kẻ vừa hất khuỷa tay vào mình. Vô tình hay ông Trời vốn dĩ thích trêu ngươi, đó lại là nhỏ Quỳnh điệu.

- Ờ...à...xin lỗi-nhỏ tình bơ đáp trả, khuôn mặt chẳng có chút gì gọi là thành khẩn.

- Xin lỗi với bộ dạng đó ư?- tôi nghiêng rằng nhấn mạnh từng tiếng, đã bảo mà, đừng đụng vào tôi lúc tôi đang stress - đụng vào người ta rồi thờ ơ xin lỗi

là xong sao?

Khuôn mặt nhỏ Quỳnh dần trở nên đỏ gắt, cả lớp bắt đầu xúm lại như mèo nhìn thấy mỡ. Tôi vẫn chưa chịu buông tha:

- Cậu biết không, bây giờ tôi...

- Lại gì nữa, trời ơi!- một giọng nói quen thuộc vang lên, nhỏ Linh hùng dũng rẽ đám đông bước vào-đi theo tao-nó nhìn tôi bằng đôi mắt chán nản không hơn không kém.Và trước khi bị nhỏ bạn lôi đi xềnh xệch, tôi đã kịp nhìn thấy Duy đứng giữa đám đông nhộn nhạo, ánh mắt cậu ấy rất lạ, đen thẫm và sâu hun hút, khiến tôi chẳng thể biết cậu ấy đang nghĩ gì, dù hai đứa đã như hình với bóng từ thuở còn tắm mưa.

Có những thứ sẽ thật sự thay đổi khi người ta lớn?

- Này, cậu bị làm sao thế? Linh nhú mày mệt mỏi hỏi.

- Sao là sao? Chính nó đụng vào người tớ trước tôi phân bua.

- Ý tớ là trước đó nữa ấy, bực tức, cáu bẳn, giận dữ, nhiều lúc còn thờ dài thườn thượt như bị ai cướp cơm. Lý do là sao?

- ...

- Nói đi chứ, phải biết nguyên nhân thì tớ mới giúp cậu giải quyết được.

- Chẳng có gì đâu, chỉ là...tớ thấy cuộc sống hơi bị xáo trộn thôi tôi (lại) thờ dài.

- Nói thật đi, cậu thích thằng Duy à? Linh đột nhiên hỏi.

Tôi nhảy dựng lên như đĩa phải vôi.

- Cậu điên à?

- Vậy tại sao cậu phải làm toáng lên khi một thằng con trai 18 tuổi có người yêu? Nói đi.

-- tôi im lặng sau mấy phút làm mưa làm gió, cứng họng.

- Hay cậu vẫn còn thích cái thằng Hoàng gì đó?

- Tất nhiên....

- Lại nữa, sao cậu cứ thế nhỉ, cứ đem một hình ảnh của quá khứ để đánh lừa hiện tại. Cậu hạnh phúc khi đắm chìm trong quá khứ sao?

-

Tôi lại im lặng, không biết nên nói gì lúc này, chính xác hơn là không biết mình đang nghĩ gì lúc này. Tôi có thích Hoàng đến độ sẵn sàng lựa chọn cuộc sống của quá khứ không?

Là mình không thể hay là không muốn, quên cậu và thích một người khác? Là mình không trưởng thành hay đã từ chối lớn lên? Là ký ức về cậu luôn ám ảnh mình hay là mình đã ngộ nhận mọi thứ để lừa gạt chính bản thân? Hoàng, mình gọi cậu là mối tình đầu nhé, được không? Mối tình đầu đẹp nhưng không có nghĩa là nó bất biến, cũng như mình bây giờ đã lỡ thay đổi theo thời gian.

Cuộc đời tôi không phải là một quyển tiểu thuyết, cũng chẳng phải là câu chuyện cổ tích thần tiên, tôi biết rõ điều đó, cuộc sống này chỉ có khái niệm quá khứ-hiện tại-tương lai và tất cả mọi người đều phải sống trọn vẹn từng giây phút trong đó, không thể tua kiểu một năm sau hay ít lâu sau đó, vì thế mà bây giờ tâm trạng của tôi lại càng tồi tệ. Người ta nói: Điều đáng tiếc nhất trên thế gian này là từ bỏ những thứ không nên từ bỏ, níu giữ những thứ không nên níu giữ, tôi bị choáng váng trong cái vòng quay từ bỏ và níu giữ đó. Tôi có nên từ bỏ và níu giữ? Mọi chuyện liệu có còn kịp lúc khi Hoàng đã in sâu trong tôi như một tiềm thức và khi Duy đã có người yêu? Hoàng thật xa vời, xa đến mức khi tôi nhìn lại chỉ còn thấy hình bóng nhạt nhòa của quá khứ, còn Duy thì lại vô cùng gần gũi, gần đến độ khiến tôi vô tâm đánh mất lúc nào không hay. Tất cả có phải bây giờ đã quá muộn, cả Hoàng và cả Duy.

Có lẽ sẽ tốt đẹp hơn nếu mình thôi kiêu hãnh và chúng ta ngừng thay đổi bản thân. Nhưng thật sự đó là điều không thể. Và tình cảm này cũng chỉ là một chút xao xuyến thoáng qua trong tim. Rồi sẽ ổn thôi, đúng không? Chúng ta

sẽ hạnh phúc, với những gì chúng ta lựa chọn....

Trời mưa...

Tôi thích mưa, đặc biệt là vào những ngày hè, cảm giác tươi mát và thoải mái tràn ngập khắp tâm hồn, khiến tôi muốn ngay lập tức lao ra khỏi trường để vẫy vùng cho đã. Trống đánh hết tiết, tôi còn chưa thực hiện được dự định tắm mưa điên rồ của mình thì đã có một bàn tay níu tôi lại.

- Cậu hâm à, lại muốn tắm mưa? Có còn là con nít đâu.

Duy lăm bằm, một tay níu tay tôi, một tay bung ô.

- Đợi đấy, tớ đưa cậu ra bến xe buýt.

- Hôm nay cậu đi cũng đi buýt à?

- Không, đưa cậu ra bến thôi, hay là cậu muốn tắm mưa? Duy kéo dài giọng, như trêu chọc cái sở thích hâm đơ của tôi.

Tôi cười, trả lời ngang:

- Ủ ầy, sao?

Duy không trả lời, vì đã bung ô xong, kéo tôi lại gần vào dưới tán ô.

- Đi thôi.

Tôi thích mưa, đặc biệt là khi đi dưới tán ô được ai đó che cho, những lúc đó tôi chỉ việc hít thật sâu không khí trong lành mưa đem lại, và lẳng đàng đưa tay ra hứng những hạt mưa trong vắt, cảm giác bình yên lạ kỳ, và vì thế tôi cứ cười mãi. Duy đi cạnh tôi, không nói gì, một tay cầm ô, một tay xỏ túi quần, phía vai trái hơi ướt, chắc vì cậu ấy nghiêng ô về phía tôi nhiều. Trong phim Hàn, những lúc như vậy, hần cô gái sẽ đưa tay đẩy ô về lại phía chàng trai, vì sợ chàng trai bị ướt, vì sợ chàng trai bị ốm; nhưng tôi thì không, tôi thích cái cảm giác được Duy bảo vệ, thích được là đứa con nít bên Duy, chỉ việc chơi đùa, mọi thứ còn lại sẽ do cậu ấy lo liệu, hơn nữa Duy cũng đã quen với việc này từ hồi còn nhỏ xíu rồi.

- Này... Duy lên tiếng, giọng nhỏ, có vẻ hơi do dự.

- Gì??.

- Chuyện này...à...ừm... có vẻ cậu ấy đang băn khoăn không biết nên nói hay không, và bắt đầu như thế nào.

- Đừng làm cái bộ dạng như gà mắc tóc thế. Cậu nói dối tớ chuyện gì, nói đi tôi liếc nhìn cậu ấy, tự hào với chính bản thân, tôi đã ở bên cạnh cậu ấy 17 năm có lẻ, chỉ cần nhìn biểu hiện là có thể biết cậu ấy nghĩ gì, nói cho dễ hiểu thì tôi hiểu cậu ấy còn hơn cả hiểu chính mình.

Duy chẳng ngạc nhiên gì với cái kiểu nói như biết hết của tôi, lại tiếp tục ngập ngừng:

- Ờ thì...có nói dối cậu...chuyện tớ...

Duy dừng chân hẳn lại, tôi cũng phải dừng theo, chúng tôi đứng đối diện nhau, trên đầu chúng tôi là tán ô màu vàng, những hạt mưa chạm nhẹ vào tán ô ấy, trượt xuống bên rìa rồi rơi xuống đất, vỡ tan thành nhiều hạt nhỏ.

Tôi thích mưa, và bây giờ...tôi cũng thích Duy nữa, cái cảm giác thân thuộc khi ở bên cậu ấy lan tỏa khắp từng tế bào, làm cho tôi hạnh phúc. Tôi bỗng muốn ôm Duy, ôm thật chặt, đắm vào lưng cậu ấy mà nói rằng: Đồ ngốc, dù cậu có nói dối tớ chuyện gì cũng chẳng sao cả, chỉ cần cậu ở bên cạnh tớ thế này, là Duy của tớ thế này, vậy là đủ.

- Tớ nói dối cậu... Duy tiếp tục- ...chuyện tớ hẹn hò.

- ???.

- Thật ra tớ không có hẹn hò với ai hết, tớ chỉ nói dối cậu thôi Duy cúi mặt, đi đi mũi giày trên mặt đất, đó là biểu hiện khi cậu ấy thú nhận điều gì đó.

- Tại sao? tôi hỏi.

Và chưa để Duy kịp trả lời, theo thói quen cũ những lúc trừng phạt cậu ấy nói dối, tôi vòng tay qua cổ Duy, dùng hết sức kẹp lại như gọng kìm, rồi xoay cậu ấy vòng quanh, cho chừa...cái tật nói dối. Chiếc ô màu vàng rơi xuống,

cả hai chúng tôi đều ướt, mặc kệ...tôi xoay cậu ấy vài vòng nữa cho hả giận. Duy không phản kháng gì, còn tôi thì cười vui vẻ, miệng lầm bầm vài câu trách móc vô nghĩa.

- Hay là... tôi dừng lại, tay vẫn ở tư thế kẹp cổ Duy, thở hỗn hển vì mệt nhưng cố nói cho hết câu - mình yêu nhau đi.

Tôi đã định nói như thế, thật đấy, tôi thề là tôi muốn nói như thế, nhưng không hiểu vì cái quái gì mà câu tỏ tình đó lại biến dạng thành:

- Hay là...mình chạy đua đi, xem ai ra bến xe buýt trước.

Nói xong tôi co giò chạy thẳng, mặc mưa làm cho mái tóc và áo quần ướt lem, tâm trạng của tôi bây giờ vô cùng thoải mái. Quay đầu nhìn lại, Duy đang chạy theo sau, tóc bết dính vì nước mưa, nhưng cậu ấy đang mỉm cười. Bất giác, tôi cũng mỉm cười.

Cậu và cậu ấy rất khác nhau. Ngày mưa năm đó, cậu làm trái tim mình rung động. Ngày mưa hiện tại, cậu ấy che ô cho mình, khiến mình ấm áp. Cậu và cậu ấy khác nhau, cậu không thể vượt qua khoảng hở xi-măng ở giữa để đến gần mình, còn cậu ấy thì luôn luôn ở cạnh, mỗi lúc mình quay đầu, nhìn sang phải sang trái, cậu ấy đều luôn ở đó, nhìn mình mỉm cười. Cậu và cậu ấy khác nhau, vì cậu ở thì quá khứ, còn cậu ấy đối với mình, cả quá khứ...hiện tại...lẫn tương lai. Hoàng, hay là...mình thật sự quên cậu nhé!!!.

- Này...- tôi nói với Duy, lúc chúng tôi đã ngồi ở trạm xe buýt- ...bây giờ tớ không muốn đi buýt nữa, chở tớ về đi.

- Nhưng tớ không có áo mưa, ô cũng bị ướt rồi, cậu lại muốn tắm mưa? vẫn là cái giọng điệu kéo dài từ cuối như trêu chọc quen thuộc.

- Cậu không biết hả, đã ướt rồi thì không sợ bị ướt nữa-tôi nghiêng đầu, nhớ lại câu thoại trong một bộ phim, bật cười.

- Cậu là con nít đấy à...- Duy thở dài đầu hàng-được rồi, vậy thì đi cậu ấy đứng lên trước rồi kéo tôi đứng dậy-bị ồm thì đừng có trách.

Tôi ôm luôn cánh tay cậu ấy, cố tỏ vẻ tự nhiên: Bị ồm thì cậu phải mua thuốc

rồi.

Trời mưa...

Tôi thích mưa, thích Duy, thích luôn cảm giác được ngồi sau xe cậu ấy, tay ôm nhẹ vạt áo, đầu tựa nhẹ vào lưng Duy, nói những câu chuyện trên trời dưới đất.

Chưa có một lời tỏ tình nào được nói ra, nhưng tình cảm thì đã được trái tim xác định, với tôi, vậy là đủ, và có lẽ...cả Duy cũng thế.

Thế là, trong một ngày mưa rất bình thường của tuổi 18, tôi đã nhẹ nhàng thả trôi một hình bóng của quá khứ, ôm chặt vào lòng tình cảm đáng yêu của cậu bạn luôn cùng tôi trải qua những câu chuyện vui buồn. Khóe môi vẫn ẩn hiện nụ cười hạnh phúc, tôi nhận ra rằng: có những lúc mình nên học cách từ bỏ một số thứ để níu giữ một số thứ khác, quan trọng hơn và có thể khiến mình ấm áp hơn.

Mùa hạ.

Nắng lấp lánh sau màn mưa, và chỉ một chút nữa thôi, khi mưa tạnh, cầu vồng sẽ xuất hiện.

Có lẽ mình đã lớn, mình đã biết nắm giữ những gì mình thật sự cần và muốn, thôi kiêu hãnh và thôi tự vùi mình vào lớp bụi quá khứ. Cậu cũng vậy đúng không? Chúng ta còn cả một bầu trời phía trước, và đây chỉ là những phút băng khuâng đầu tiên trong đời, không cần quên, cũng không cần phải nhớ....

Gửi cậu và tạm biệt cậu-khoảnh khắc băng khuâng đầu tiên của mình.

Tâm Storm